

Alfa i Omega

Pytania i Odpowiedzi

Od Czytelnika:

W jednym waszym artykule pt.: „Na początku było Słowo” stwierdzacie, tu wasz cytat: „Stąd też, nieco jaśniejsze mogą wydawać się nam słowa odnotowane w Księdze Objawienia, gdzie o Panu Jezusie powiedziane jest tak: *«Ja jestem alfa i omega, pierwszy i ostatni, początek i koniec»* – Obj. 22:13 (NB)”.

Zawsze miałem z tym werselem problem, chodzi mi o logikę, ale od początku. Zawsze rozumiałem w ten sposób: w pierwszych słowach Księgi Objawienia 1:1 czytamy: *„Objawienie Jezusa Chrystusa, które dał Mu Bóg, aby ukazać swym sługom, co musi stać się niebawem, a On wysławszy swojego anioła, oznajmił przez niego za pomocą znaków słudze swojemu, Janowi”* (BT).

Mamy tu wyraźnie napisane, że Jezus wysłał swego anioła, by przekazał Janowi wizję, którą Chrystus dostał od Boga [Ojca]. Jest oczywiste, że Chrystus jako Syn nie zna „dnia ani godziny” (jest to plan Ojca i tylko On wie, kiedy dokładnie będzie koniec), dlatego też sam otrzymał od Ojca wizję czasów końca, by w znakach Jego anioł przedstawił Janowi to, co ma się wydarzyć.

Redakcja:

Postaramy się wyjaśnić to zagadnienie w miarę naszej wiedzy i zrozumienia Bożego Słowa z tym przekonaniem, że „częstkowa jest nasza wiedza i częściowe nasze prorokowanie” (1 Kor. 13:9).

Na samym początku rozważań proponujemy zmianę tezy, a mianowicie, że objawienie otrzymał Jan, a nie Jezus. Cytat: *„aby ukazać swym sługom, co ma stać się niebawem”* bardziej należałoby odnieść do objawienia, jakie otrzymał Jan od Jezusa za pośrednictwem anioła – „Świadectwo Jezusa Chrystusa” (Obj.1:2) oraz zapis z Księgi Objawienia 1:9-17, gdzie Jan widział postać Jezusa. Nie zmienia to faktu, że cała ta wizja, którą Jan widział, czyli plan zbawienia człowieka, pochodzi od Boga i jest Jego Słowem. Jezus od siebie nic nie mówił i nic nie czynił (Jan 12:49).

Z tekstem Biblii nigdy nie dyskutujemy, a jeżeli jest potrzeba, to porównujemy z różnymi przekładami lub ze znaczeniem wyrazów w językach oryginalnych. Pod tymi zacytowanymi tekstami dołożymy swoje komentarze.

Objawienie otrzymał Jan od Jezusa za pośrednictwem

anioła. Była to wizja przyszłości Kościoła i czasów ostatecznych oraz tysiącletniego królowania Kościoła z Chrystusem, a następnie Bożego Królestwa. Informację o tym Jezus otrzymywał stopniowo, począwszy od chrztu w Jordanie, gdzie otrzymał ducha świętego (otworzyły Mu się niebiosa), aż do momentu, gdy wykonał wszystko, zwyciężył i Bóg wzbudził Go z martwych, gdy powiedział: *„dana mi jest wszelka moc na niebie i na ziemi”* (Mat. 28:18). Gdy po zmartwychwstaniu „otworzył księgi” (Obj. 5:5), to wiedział już wszystko, natomiast gdy był jeszcze z uczniami tu na ziemi, to powiedział: *„A o tym dniu i godzinie nikt nie wie; ani aniołowie w niebie, ani Syn, tylko sam Ojciec”* – Mat. 24:36 (NB).

W Ewangelii Św. Jana 5:20 zapisane jest: *„Ojciec bowiem miłuje Syna i ukazuje Mu to wszystko, co sam czyni, i jeszcze większe dzieła ukaże Mu, abyście się dziwili”* (BT).

Czytelnik:

Dalej Jan spisuje słowa Boga Ojca, które przesłał mu Chrystus: *„Jan do siedmiu Kościołów, które są w Azji: Łaska wam i pokój od Tego, Który jest, i Który był, i Który przychodzi, i od siedmiu Duchów, które są przed Jego tronem, i od Jezusa Chrystusa, Świadka Wiernego, Pierworodnego umarłych i Władcy królów ziemi. Temu, który nas miłuje i który przez swą krew uwolnił nas od naszych grzechów, i uczynił nas królestwem – kapłanami dla Boga i Ojca swojego, Jemu chwała i moc na wieki wieków! Amen. Oto nadchodzi z obłokami, i ujrzy Go wszelkie oko i wszyscy, którzy Go przebili. I będą Go opłakiwać wszystkie pokolenia ziemi. Tak: Amen. Jam jest Alfa i Omega, mówi Pan Bóg, Który jest, Który był i Który przychodzi, Wszechmogący”* – Obj. 1:4-8 (BT).

Wersety 4-6 to błogosławieństwo od Boga Ojca, który już nadchodzi ze swoim Królestwem, od siedmiu duchów przed Jego tronem, oraz od Jego Syna – Świadka Wiernego, pierwszego wskrzeszonego z umarłych przez samego Ojca!

Wskrzeszonego po tym, jak oddał swe doskonałe życie i krew za grzechy świata, tak?

Werset 7 – mowa o powtórным nadejściu Chrystusa na obłokach.

Werset 8 – Znów słowa Boga Ojca, który po wypełnieniu się proroctw Objawienia ma zamieszkać wśród ludzi.

Redakcja:

„Jam, jest alfa i omega [początek i koniec], mówi Pan, Bóg, Ten, który jest i który był, i który ma przyjść, Wszechmogący” – Obj. 1:8 (NB). Kontekst nie jest w tym wypadku tak jednoznaczny, aczkolwiek wydaje się, że począwszy od wersetu czwartego tego rozdziału postacią wyrażającą się w pierwszej osobie powinien być Bóg Ojciec (przemawiający oczywiście ustami Jana Objawiciela), skoro o Jezusie jest mowa w trzeciej osobie (wersety 5-7).

Identyfikację tej postaci ułatwiają inne określenia występujące w tym wersecie.

Alfa i Omega – tytuł ten pojawia się w Księdze Objawienia (1:8, 21:6, 22:13 oraz na początku wersetu 1:11 [BG], w którym także znajdują się omawiane słowa, ale werset ten nie występuje we wszystkich manuskryptach NT). Żadne z tych miejsc nie przesądza jednak jednoznacznie o tym, kto ma prawo do noszenia zaszczytnego miana pierwszej i ostatniej litery greckiego alfabetu. Księga Objawienia 21:6 odnosi się raczej do Boga Ojca, skoro w wersecie następnym zacytowane są słowa tej samej postaci, mówiącej: „I będę mu Bogiem, a on mi będzie synem”. „Którym się ukazał Abrahamowi, Izaakowi i Jakóbowi w tem imieniu, że Bóg Wszechmogący; ale w imieniu mojem, Jehowa, nie jestem poznany od nich” – 2 Mojż. 6:3.

Czytelnik:

W dalszej części wizji Jan widzi: „I obróciłem się, by patrzeć, co to za głos do mnie mówił; a obróciwszy się, ujrzałem siedem złotych świeczników i pośród świeczników kogoś podobnego do Syna Człowieczego, przyobleczonego [w szatę] do stóp i przepasanego na piersiach złotym pasem. Głowa Jego i włosy – białe jak biała wełna, jak śnieg, a oczy Jego jak płomień ognia. Stopy Jego podobne do drogiego metalu, jak gdyby w piecu rozżarzonego, a głos Jego jak głos wielu wód. W prawej swej ręce miał siedem gwiazd i z Jego ust wychodził miecz obosieczny, ostry. A Jego wygląd – jak słońce, kiedy jaśnieje w swej mocy. Kiedy Go ujrzałem, do stóp Jego padłem jak martwy, a On położył na mnie prawą rękę, mówiąc: »Przestań się lękać! Jam jest Pierwszy i Ostatni i Żyjący. Byłem umarły, a oto jestem żyjący na wieki wieków i mam klucze śmierci i Otchłani. Napisz więc to, co widziałeś, i co jest, i to, co potem musi się stać«” – Obj. 1:12-19 (BT).

W wersety 12-16 – Jan widzi Syna Człowieczego, czyli Chrystusa w wielkim majestacie.

W 17 i 18 – Jan pada mu do stóp...

Redakcja:

To Jezus mówi do Jana, żeby się nie bał, bo On, Jezus, jest pierwszym i ostatnim. „A gdy go ujrzał, upadłem

do nóg jego jako martwy. I włożył prawą rękę swoją na mnie, mówiąc mi: Nie bój się! Jam jest on pierwszy i ostatni, i żyjący; a byłem umarły, a oto jest żywy na wieki wieków. I mam klucze piekła i śmierci” – Obj. 1:17-18 (BG).

Czytelnik:

„Pierwszym i ostatnim”, nie „Alfą i Omegą” („Początkiem i Końcem”)... a to spora różnica!!

W wersecie 19 – Chrystus zaleca spisanie tego widoku.

Tak więc mamy jasność co do „Alfy i Omegi”, oraz „Początku i Końca”. Oczywiście dobrze byłoby odnieść się do oryginalnych źródeł językowych.

Przejdźmy więc dalej do rozdziału 19 – „I mówi mi: »Napisz: Błogosławieni, którzy są wezwani na ucztę Godów Baranka!« I mówi mi:» To są prawdziwe słowa Boże«. Ja upadłem do jego stóp, by oddać mu pokłon. I mówi mi: »Bacz, abyś tego nie czynił, bo jestem twoim współsługą i braci twoich, co mają świadectwo Jezusa: Bogu samemu złoż pokłon!«” – Obj. 19:9-10 (BT).

Tutaj już anioł posłany od Jezusa (to wyjaśnia wstęp pierwszego rozdziału) poleca zapisanie tej wizji i jest to logiczne, gdyż aniołowie nie mogą odbierać czci należnej Bogu Ojcu – twórcy całego planu zbawienia.

Wersety 11 i 12 – znów mówią o Chrystusie – Świadku Wiernym i Prawdziwym, jak to było w rozdziale 1 Księgi Objawienia: „Potem ujrzałem niebo otwarte: a oto biały koń, a Ten, co na nim siedzi, zwany Wiernym i Prawdziwym, oto sprawiedliwie sędzi i walczy. Oczy Jego jak płomień ognia, a na Jego głowie wiele diademów. Ma wypisane imię, którego nikt nie zna prócz Niego”.

Następnie w 20 rozdziale mamy tysiącletnie panowanie Jezusa tu na ziemi, prawda?

Redakcja:

Zgadzamy się.

Czytelnik:

„Błogosławiony i święty, kto ma udział w pierwszym zmartwychwstaniu: nad tymi nie ma władzy śmierć druga, lecz będą kapłanami Boga i Chrystusa i będą z Nim królować tysiąc lat. [...] Wyszli oni na powierzchnię ziemi i otoczyli obóz świętych i miasto umiłowane; a zstąpił ogień od Boga z nieba i pochłonął ich. [...] Potem ujrzałem wielki biały tron i na nim Zasiadającego, od którego oblicza uciekły ziemia i niebo, a miejsca dla nich nie znaleziono. I ujrzałem umarłych – wielkich i małych – stojących przed tronem [...]” – Obj. 20:6,9,11-12 (BT).

Zasiadający na tronie to oczywiście Bóg Ojciec!

Po okresie tysiąca lat, gdy nastanie nowe niebo i nowa ziemia, od Ojca zstąpi z nieba nowe Jeruzalem.

Redakcja:

Nowe niebo nastanie z początkiem Tysiąclecia, to Chrystus z uwielbionym Kościołem, ze swoją Małżonką, zstąpią z nieba jako Nowe Jeruzalem, które jest ustanawiane w Wieku Ewangelii. To zstąpienie dotyczy naprawienia tego, co zostało zepsute przez grzech (Obj. 20:6), czyli stworzenia nowej ziemi w czasie Królestwa Chrystusowego. „Wy natomiast przyszlście do góry Syjon, do miasta Boga żywego – Jeruzalem niebieskiego, do niezliczonej liczby aniołów, na uroczyste zgromadzenie, i do Kościoła pierwotnych, którzy są zapisani w niebiosach, do Boga, który sędzi wszystkich, do duchów sprawiedliwych, które już doszły do celu, do Pośrednika Nowego Testamentu – Jezusa, do pokroplenia krwią, która przemawia mocniej niż [krew] Abła.” – Hebr. 12:22-24 (BT). „I przyszedł jeden z siedmiu aniołów, co trzymają siedem czasz pełnych siedmiu plag ostatecznych, i tak się do mnie odezwał: Chodź, ukazać ci Oblubienicę, Małżonkę Baranka. I uniósł mnie w zachwyceniu na górę wielką i wyniosłą, i ukazał mi Miasto Święte – Jeruzalem, zstępujące z nieba od Boga” – Obj. 21:9-10 (BT).

Czytelnik:

„I rzekł Zasiadający na tronie: »Oto czynię wszystko nowe«. I mówi: »Napisz: Słowa te wiarygodne są i prawdziwe«. I rzekł mi: »Stało się. Jam Alfa i Omega, Początek i Koniec. Ja pragnę dam darmo pić ze źródła wody życia” – Obj. 21:5-6 (BT).

Bóg Ojciec jest w rzeczywistości „Początkiem i Końcem” wszystkiego, a Jego Syn Chrystus jest „Pierwszym i Ostatnim”. Mogłoby się zdawać, że na to samo wychodzi, ale jest to jednak różnica!

Tak więc to Bóg Ojciec – Stwórca, jest źródłem wszelkiego życia, a Chrystus jest drogą do tego źródła i tym samym ma możliwość, by je udostępnić w myśl słów z Ewangelii Jana 14:6 – „Ja jestem droga i prawda, i żywot, nikt nie przychodzi do Ojca, tylko przeze mnie” (NB).

I teraz moje pytanie: Skoro Bóg Ojciec jest Alfą i Omegą (Początkiem i Końcem), a Jezus Chrystus pierwszy i ostatni, bo tak na to wskazuje logika z czytania Objawienia, to jak rozumieć ten werset, który jest dla mnie dość problematyczny: „Ja jestem alfa i omega, pierwszy i ostatni, początek i koniec” (Obj. 22:13, NB)?

Redakcja:

Gdy mamy trudność ze zrozumieniem jakiegoś zagadnienia w jednej Księdze Biblii, to wyjaśnienia należy szukać w innej Księdze. Jeśli nie znajdujemy w NT, to szukamy w ST.

„Kto zdziałał to i uczynił? Ten, co z nicości wywołuje od początku pokolenia. Ja, Pan, jestem pierwszy i Ja z ostatnimi również Ja będę!” – Izaj. 41:4 (BT).

„Któż to sprawił i uczynił? któż wzywał rodzaje od początku? Ja Pan, pierwszy i ostatni, Ja sam” – Izaj. 41:4 (BG).

„Tak mówi Pan, Król Izraela, Odkupiciel jego, Pan Zastępów: Ja jestem pierwszy i Ja ostatni; i nie ma poza Mną boga” – Izaj. 44:6 (BT).

„Tak mówi Pan, król Izraelski, i odkupiciel jego, Pan zastępów: oprócz mnie nie masz Boga” – Izaj. 44:6 (BG).

„Słuchaj Mnie, Jakubie, Izraelu, którego wezwałem: Ja sam, Ja jestem pierwszy i Ja również ostatni” – Izaj. 48:12 (BT).

„Słuchaj mię, Jakóbie i Izraelu, wezwany mój! Jam jest, Jam pierwszy, Jam i ostateczny” – Izaj. 48:12 (BG).

Z analizy tych wszystkich wersetów wynika dla nas, że określenie „Alfa i Omega” pojawia się dopiero w NT, w postaci idiomu, jako pierwsza i ostatnia litera alfabetu greckiego, albo początek i koniec alfabetu.

Następną sprawą jest to, że np. Obj. 1:11 (BG; brak tych słów w najstarszych manuskryptach) oraz Obj. 22:13, możemy odnieść do Jezusa, a Obj. 1:8 (BG) i Obj. 21:6 do Boga. Zaś werset Obj. 22:13, przeczytany wprost, szczególnie w kontekście wersetów 16 i 20 tego samego rozdziału, zdaje się sugerować postać Jezusa Chrystusa. Uwzględniwszy także kontekstowy argument do omawianego wersetu Obj. 1:8, należy podsumować, że dwa z trzech miejsc zawierających tytuł „Alfa i Omega”, zdają się odnosić do Boga Ojca.

„Początek i Koniec” – użycie tego tytułu jest ściśle związane z poprzednim. W wersecie Obj. 3:14 Jezus przedstawia się zborowi w Laodycei jako początek stworzenia Bożego. W stosunku do Jezusa używany jest w Księdze Objawienia pokrewny tytuł „pierwszy i ostatni” (Obj. 1:17, 2:8). Wszystkie trzy tytuły występują razem w omawianym już wyżej wersecie Obj. 22:13. Trudno rozstrzygnąć czy „pierwszy i ostatni” oznacza to samo, co „początek i koniec”. Wydaje się, że tak, aczkolwiek nie można wykluczyć możliwości rozgraniczenia tych tytułów pod warunkiem jasnego skomentowania tej różnicy. Tak więc i ten tytuł nie rozstrzyga jednoznacznie, czy przychodzący w tym miejscu to

Jezus, czy też Bóg.

Proroctwo Izajasza bez wątpienia zapis „*pierwszy i ostatni*” odnosi do Boga, ale NT stosuje takie słowa do Jezusa (Obj. 1:17, 2:8).

„Oto przyjdę niebawem, a moja zapłata jest ze mną, by tak każdemu odpłacić, jaka jest jego praca. Jam Alfa i Omega, Pierwszy i Ostatni, Początek i Koniec” – Obj. 22:12-13 (BT).

Wszystkie te określenia znalazły się w jednym wersecie, a z kontekstu wynika, że mówi to Jezus przez anioła. *„Ja, Jezus, posłałem mojego anioła, by wam zaświadczyć o tym, co dotyczy Kościołów. Jam jest Odrośl i Potomstwo Dawida, Gwiazda świecąca, poranna”* – Obj. 22:16 (BT).

Czas na wnioski: Bóg jest autorem całego planu zarówno doświadczenia człowieka w złem i uwolnienia go od kary, a następnie dania mu możliwości skorzystania z życia.

Proroctwo Izajasza podpowiada nam, że Bóg jest tym, który (przez Logosa) stworzył wszystko, wszechświat, przyrodę, zwierzęta, a na końcu człowieka, jest tym,

który uczynił początek i to rozpoczęte dzieło doprowadzi do końca. Określenia „pierwszy i ostatni”, „początek i koniec” oraz „alfa i omega” mówią nie tyle o istocie Boga, a raczej o Jego działaniu w odniesieniu do człowieka.

Uważamy, że to, że te określenia stosują się też do Jezusa, wynika z jednego współdziałania. Możemy powiedzieć, że „pierworodny wszelkiego stworzenia” miał początek, jest także ostatnim stworzonym bezpośrednio przez Boga. Bóg jest autorem zbawienia, a Jezus jest wykonawcą Jego planu.

Przez cały czas historii człowieka poczynsz od stworzenia, Jezus jest obok Ojca, w Starym Testamencie jako „Ramię Pańskie” albo „Księżę Michał”, potem Jezus Chrystus, aż wszystkie sprawy doprowadzi do końca i przekaże Królestwo Ojcu.

To pytanie jest na tyle interesujące, że tym rozważaniem chcieliśmy podzielić się ze wszystkimi czytelnikami „Na Straży”.

Redakcja
R-
„Straż”